II

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 25ης Φεβρουαρίου 1998

όσον αφορά ενίσχυση που χορηγήθηκε από τη Γερμανία ως αναπτυξιακή συνδρομή για τη ναυπήγηση μιας βυθοκόρου και για την αγορά της από την Ινδονησία

[κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό Ε(1998) 583]

(Το κείμενο στην γερμανική γλώσσα είναι το μόνο αυθεντικό)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

(1999/142/ΕΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 93 παράγραφος 2 εδάφιο 1,

την οδηγία 90/684/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1990, σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες [1], η οποία παρατάθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 3094/95 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες [2], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2600/97 του Συμβουλίου [3], και ιδίως το άρθρο 4 παράγραφος 7,

Αφού κάλεσε τους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, σύμφωνα με το άρθρο 93 της συνθήκης ΕΚ, και έλαβε υπόψη τις εν λόγω παρατηρήσεις,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

I

Με επιστολή της 3ης Ιανουαρίου 1996, η Ευρωπαϊκή Ένωση Βυθοκόρησης (EuDA) υπέβαλε καταγγελία όσον αφορά την πώληση τριών βυθοκόρων από τη Γερμανία στην Ινδονησία. Η ένωση αυτή διετύπωσε την υπόθεση ότι η ενίσχυση που χορηγήθηκε στο πλαίσιο της εν λόγω αγοράς δεν συμβιβαζόταν με την οδηγία 90/684/ΕΟΚ (έβδομη οδηγία σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες). Σύμφωνα με την επιστολή, η ενίσχυση δύναται να επιστρέψει σε έναν προμηθευτή, ο οποίος ανταγωνίζεται με άλλες επιχειρήσεις που παρέχουν υπηρεσίες βυθοκόρησης στο πλαίσιο διεθνών προσκλήσεων υποβολής προσφοράς, να καθορίσει στην Ταϊβάν και στην Ταϊλάνδη τιμή χαμηλότερη από την τοπική τιμή αγοράς.

Με επιστολή SG(94) D/6533 της 17ης Μαΐου 1994 προς τη Γερμανία, η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση αναπτυξιακής ενίσχυσης όσον αφορά την πώληση τριών βυθοκόρων από το ναυπηγείο Volkswerft Stralsund στην ινδονησιακή επιχείρηση Pengerukan (Rukindo). Η Rukindo είναι δημόσια επιχείρηση περιορισμένης ευθύνης, της οποίας οι μετοχές ανήκουν εξ ολοκλήρου στο Υπουργείο Οικονομικών. Η αναπτυξιακή ενίσχυση χορηγήθηκε υπό μορφή δανείου από το Kreditanstalt für Wiederaufbau. Το δάνειο κάλυπτε 90 % της συμβατικής αξίας για περίοδο 11 ετών με επιτόκιο 3,5 %. Το ισοδύναμο ενίσχυσης ΟΟΣΑ ήταν 25,35 %. Δανειολήπτης ήταν η Δημοκρατία της Ινδονησίας εκπροσωπούμενη από το Υπουργείο Οικονομικών.

Στην κοινοποίηση του σχεδίου ενίσχυσης της 24ης Μαρτίου 1994 αναφέρονται οι τοποθεσίες στην Ινδονησία όπου πρέπει να χρησιμοποιηθούν οι βυθοκόροι. Στην επιστολή της προς τη γερμανική κυβέρνηση, με την οποία η Επιτροπή ενέκρινε την ενίσχυση, είχε δηλώσει ότι οι βυθοκόροι πρέπει να χρησιμοποιηθούν μόνο στην Ινδονησία.

[1] ΕΕ L 380 της 31. 12. 1990, σ. 27.
[2] ΕΕ L 332 της 30. 12. 1995, σ. 1.
[3] ΕΕ L 351 της 23. 12. 1997, σ. 18.

II

Αφού διαπιστώθηκε ότι οι βυθοκόροι δεν είχαν προφανώς χρησιμοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην έγκριση της ενίσχυσης, και δεδομένου ότι δεν είχαν ανακοινωθεί τροποποιήσεις εκ μέρους της Γερμανίας, η Επιτροπή ζήτησε με επιστολή της 31ης Ιουλίου 1996 πληροφορίες για τη χρήση των βυθοκόρων, το ύψος της ενίσχυσης που χορηγήθηκε για το εν λόγω σχέδιο και την χρηματοοικονομική κατάσταση της ινδονησιακής επιχείρησης.

Μετά από παράταση της προθεσμίας, η Γερμανία προσκόμισε με επιστολή της 6ης Νοεμβρίου 1996 τις απαιτούμενες πληροφορίες. Η επιστολή αυτή διαβεβαίωνε ότι μια βυθοκόρος είχε χρησιμοποιηθεί στη Μαλαισία, εκτός των χωρικών ινδονησιακών υδάτων. Αντίθετα, δεν αναφερόταν χρησιμοποίηση της βυθοκόρου στην Ταϊβάν ή την Ταϊλάνδη, όπως ανακοίνωσε η EuDA.

Η Γερμανία ισχυρίστηκε ότι η βυθοκόρος δεν ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθεί κατά το βέλτιστο τρόπο στα ινδονησιακά ύδατα εξαιτίας καθυστερήσεων που σημειώθηκαν σε ορισμένα μεγάλα σχέδια εκτέλεσης λιμενικών έργων για τα οποία είχε αρχικά αγορασθεί η βυθοκόρος. Εξάλλου, η χρήση της βυθοκόρου στη Μαλαισία αποτελούσε μέρος μιας παραγγελίας υπεργολαβίας για λογαριασμό ινδονησιακής εταιρείας, ενώ η Rukindo δεν μετείχε ποτέ σε διεθνείς προσκλήσεις υποβολής προσφορών. Επιπλέον, οι γερμανικές αρχές δεσμεύτηκαν να επιστήσουν την προσοχή της ινδονησιακής κυβέρνησης στο γεγονός ότι η χρήση των βυθοκόρων πρέπει να είναι σύμφωνη με τη χρήση για την οποία αγοράστηκαν αρχικά.

Η Γερμανία δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει πληροφορίες για τη χρηματοοικονομική κατάσταση της Rukindo, δεδομένου ότι η εταιρεία αυτή, η οποία ελέγχεται από το κράτος, δεν παρουσιάζει επιβεβαιωμένα και αποδεδειγμένα ετήσια αποτελέσματα και δεν υφίστατο άμεση σχέση δανείου με την εν λόγω εταιρεία.

III

Λαμβανομένης υπόψη της απάντησης της Γερμανίας, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο τρόπος χρήσης των βυθοκόρων δεν ήταν σύμφωνος ούτε με τη χορηγηθείσα με την επιστολή της 17ης Μαΐου 1994 έγκριση, ούτε με τους όρους χορήγησης της αναπτυξιακής ενίσχυσης που θεσπίζονται στο άρθρο 4 παράγραφος 7 της έβδομης οδηγίας σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες. Στο στάδιο αυτό δεν ήταν ακόμη σαφές εάν η σχεδιαζόμενη ενίσχυση είχε αναπτυξιακό χαρακτήρα.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικαία του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, προκειμένου να εξετάσει εάν η χορήγηση και η εφαρμογή της ενίσχυσης συμφωνούν με την έγκριση της 17ης Μαΐου 1994 και συγκεκριμένα, εάν εξακολουθούσε να υφίσταται ο αναπτυξιακός χαρακτήρας του εν λόγω σχεδίου ενίσχυσης και εάν η ενίσχυση αυτή ήταν συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά. Η γερμανική κυβέρνηση ενημερώθηκε σχετικά με επιστολή της 15ης Απριλίου 1997.

IV

Μετά τη δημοσίευσνη της κίνησης της διαδικασίας [1], η δανική κυβέρνηση και η EuDA υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους στις οποίες υποστήριζαν ότι η χρήση των βυθοκόρων δεν ήταν σύμφωνη με τους όρους που θεσπίζονται στο πλαίσιο της έγκρισης της Επιτροπής και αντέκειτο προς τις διατάξεις της έβδομης οδηγίας σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες.

Οι παρατηρήσεις αυτές διαβιβάσθηκαν στη γερμανική κυβέρνηση, με επιστολή της 25ης Αυγούστου 1997, προκειμένου να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

V

Η Γερμανία απάντησε στην κίνηση της διαδικασίας με επιστολή της 18ης Ιουνίου 1997 και στις παρατηρήσεις της δανικής κυβέρνησης και της EuDA, με επιστολή της 9ης Οκτωβρίου 1997. Οι παρατηρήσεις αυτές συνοψίζονται ως εξής:

Η κύρια χρήση των αποκτηθεισών βυθοκόρων ήταν η εκβάθυνση των λιμενολεκανών των Tanjung Priok, Batam, Bojonogara, Surabaya, Belawan, Semarang, Panjang και Ujang Padang. Η εκτέλεση των εργασιών αυτών καθυστέρησε λόγω χρηματοοικονομικών προβλημάτων με αποτέλεσμα οι εργασίες βυθοκόρησης να πραγματοποιηθούν μόνο στους λιμένες της Belawan, της Tanjung Priok και της Surabaya. Για τις καθυστερήσεις αυτές δεν ευθύνονταν ούτε η Rukindo ούτε το Kreditanstalt für Wiederaufbau.

Η βυθοκόρος KK Aru II χρησιμοποιήθηκε το 1995 για 173 ημέρες και το 1996 για 156 ημέρες στη Μαλαισία· λόγω βλαβών στις αντλίες και τις βαλβίδες, ο πραγματικός χρόνος χρήσης ήταν ωστόσο, πολύ μικρότερος από τη συνολική περίοδο που παρέμεινε στα μαλαισιανά ύδατα. Το 1996, η KK Aru II ήταν η μόνη από 32 βυθοκόρους του στόλου της PT Rukindo που χρησιμοποιήθηκε στην αλλοδαπή.

Για την κίνηση της διαδικασίας, η Επιτροπή βασίστηκε σε πληροφορίες σύμφωνα με τις οποίες μια βυθοκόρος χρησιμοποιήθηκε στην Ταϊλάνδη. Σύμφωνα με τη γερμανική κυβέρνηση, δεν επρόκειτο, ωστόσο, για μία από τις τρεις προαναφερόμενες βυθοκόρους, αλλά για την KK Irian Jaya, που από τις 21 Απριλίου έως τις 29 Μαΐου 1994 χρησιμοποιήθηκε στην Ταϊλάνδη για 31 ημέρες.

Η Γερμανία ανέφερε ότι οι βυθοκόροι είχαν σχεδιασθεί για την εκτέλεση των εργασιών στην Ινδονησία, όπου απαιτείται, για παράδειγμα, μεγαλύτερο βύθισμα από εκείνο που διέθεταν τότε οι υφιστάμενες βυθοκόροι. Οι βυθοκόροι χρειάζονταν βάθος τουλάχιστον οκτώ μέτρων για να εργασθούν αποτελεσματικά. Αναφέρθηκε ότι λόγω του μεγαλύτερου βυθίσματός τους, οι δυνατότητες χρησιμοποίησης των βυθοκόρων σε άλλους ινδονησιακούς λιμένες και πλωτές οδούς ήταν περιορισμένες. Προκειμένου οι περίοδοι παύσης των δραστηριοτήτων να παραμείνουν όσο το δυνατόν μικρότερες και να ανακτηθεί τουλάχιστον ένα μέρος των πάγιων εξόδων (προσωπικό, κεφάλαιο κ.λπ.), η Rukindo υποχρεώθηκε να παρέχει τις υπηρεσίες των βυθοκόρων σε άλλες εταιρείες βυθοκόρησης που τις χρησιμοποίησαν στη συνέχεια εκτός της Ινδονησίας. Η χρήση αυτή όμως δεν

[1] ΕΕ C 192 της 24. 6. 1997, σ. 9.

είναι αντίθετη με τον κύριο στόχο της ενίσχυσης που συνίσταται στην ανάπτυξη της ινδονησιακής υποδομής μεταφορών. Επιπλέον, σύμφωνα με τα επιχειρήματα που προέβαλε η Γερμανία, η ολοκλήρωση των εργασιών στο πλαίσιο των εθνικών σχεδίων είχε την απόλυτη προτεραιότητα. Η χρησιμοποίηση των βυθοκόρων στην αλλοδαπή πραγματοποιήθηκε μόνο κατά τη διάρκεια των περιόδων παύσης των δραστηριοτήτων, όταν σημειώθηκαν καθυστερήσεις για την εκτέλεση των σχεδίων επέκτασης των λιμένων. Η εκμίσθωση των βυθοκόρων για τη χρησιμοποίησή τους στην αλλοδαπή πρέπει να γίνει αντιληπτή ως προσπάθεια για την αποτελεσματική χρήση των πιστώσεων της αναπτυξιακής ενίσχυσης, προκειμένου να συγκεντρωθούν πρόσθετα κεφάλαια για το σχέδιο υποδομής χάρη στην εισφορά ξένου συναλλάγματος. Επιπλέον, η προσωρινή χρήση της βυθοκόρου στην αλλοδαπή είχε ως αποτέλεσμα τη συλλογή εμπειριών, που θα μπορούσαν να συμβάλουν στην αύξηση της αποτελεσματικότητας και της ανταγωνιστικότητας στην εγχώρια αγορά.

Η Γερμανία τόνισε επίσης ότι η Rukindo δεν μετείχε ποτέ άμεσα σε διεθνείς προσκλήσεις υποβολής προσφορών και επομένως δεν βρισκόταν σε άμεσο ανταγωνισμό με άλλες διεθνείς επιχειρήσεις βυθοκόρησης. Η Rukindo ζήτησε μόνο δύο φορές τη συγγραφή υποχρεώσεων για την πρόσκληση υποβολής προσφορών, και στις δύο περιπτώσεις όμως δεν έλαβε μέρος στο διαγωνισμό. Οι βυθοκόροι εκμισθώθηκαν στο πλαίσιο συμβάσεων υπεργολαβίας μόνο κατά τη διάρκεια παύσης των δραστηριοτήτων. Η Rukindo δεν έχει ασκήσει επομένως άμεση επιρροή όσον αφορά τις τιμές για τις παροχές του κύριου υποψηφίου, πόσο μάλλον που σύμφωνα με τη συνήθη διαδικασία, ο τελευταίος άρχισε τις διαπραγματεύσεις με τις διάφορες επιχειρήσεις βυθοκόρησης αφότου του είχε ανατεθεί η σύμβαση.

Τέλος, η Γερμανία δεσμεύτηκε να λάβει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να καταστήσει σαφές στην Ινδονησία ότι η χρήση βαθοκόρων στην αλλοδαπή δημιουργεί προβλήματα.

VI

Σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 7 της έβδομης οδηγίας, οι ενισχύσεις που χορηγούνται ως αναπτυξιακή συνδρομή σε αναπτυσσόμενη χώρα δεν υπόκεινται στο ανώτατο όριο που ορίζεται από την Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 4 παράγραφος 2. Θεωρούνται ότι συμβιβάζονται με την κοινή αγορά εφόσον πληρούν τους όρους που έχουν θεσπισθεί για το σκοπό αυτό από την ομάδα εργασίας αριθ. 6 του ΟΟΣΑ στη συμφωνία ΟΟΣΑ που αφορά την ερμηνεία των άρθρων 6 έως 8 σχετικά με τις εξαγωγικές πιστώσεις για τα πλοία ή στο διορθωτικό αυτής [1]. Κάθε χωριστό σχέδιο ενίσχυσης πρέπει προηγουμένως να κοινοποιείται στην Επιτροπή, η οποία εξακριβώνει το συγκεκριμένο αναπτυξιακό περιεχόμενο της ενίσχυσης και βεβαιούται ότι η ενίσχυση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της προαναφερθείσας συμφωνίας.

Η απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Οκτωβρίου 1994 στην υπόθεση C-400/92 (Γερμανία κατά Επιτροπής) έκρινε ότι η εξέταση του εν λόγω ειδικού χαρακτήρα δίδει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να μεριμνά ώστε μια ενίσχυση θεμελιούμενη στο άρθρο 4 παράγραφος 7, και έχουσα ως σκοπό τη μείωση της τιμής των πλοίων που προορίζονται για ορισμένες αναπτυσσόμενες χώρες, να επιδιώκει, ενόψει των συγκεκριμένων συνθηκών χρησιμοποιήσεώς της, ένα γνήσιο αναπτυξιακό σκοπό και να μην συνιστά, μολονότι σύμφωνη προς τα κριτήρια του ΟΟΣΑ, ενίσχυση υπέρ ναυπηγείου κράτους μέλους η οποία πρέπει να υπάγεται στο ανώτατο όριο [2].

Στο παρόν στάδιο, η Επιτροπή περιορίζεται να λάβει απόφαση μόνο όσον αφορά το πλοίο KK Aru II. Η εξέταση για τη χρησιμοποίηση των πλοίων CD Bantang Anai και FF Bali II δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί. Η γερμανική κυβέρνηση επιβεβαίωσε ότι το πλοίο KK Aru II δεν είχε χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά στην Ινδονησία, αλλά μετά την παραδοσή του χρησιμοποιήθηκε για διάστημα άνω των 300 ημερών εκτός της Ινδονησίας. Κατά συνέπεια, δεν χρησιμοποιήθηκε σύμφωνα με την επιστολή έγκρισης [3] της Επιτροπής και επομένως υπήρξε κατάχρηση ενίσχυσης.

Το πλοίο χρησιμοποιήθηκε στη Μαλαισία για εμπορικούς σκοπούς στο πλαίσιο συμβάσεων που ανατέθηκαν με την πρόσκληση υποβολής προσφορών. Σε αυτή τη συνάρτηση, είναι σκόπιμο να υπενθυμιστεί ότι η Μαλαισία δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των χωρών που είναι επιλέξιμες για αναπτυξιακή ενίσχυση.

Η Γερμανία προέβαλε μια σειρά επιχειρημάτων, σύμφωνα με τα οποία ο αναπτυξιακός χαρακτήρας της ενίσχυσης εξακολουθεί να υφίσταται και δεν υπήρξε κατάχρηση της ενίσχυσης. Επομένως η χρήση εκτός της Ινδονησίας δεν αντιτίθεται στον κύριο στόχο που συνίσταται στην ανάπτυξη της ινδονησιακής υποδομής. Το μεγαλύτερο βύθισμα θα περιόριζε τις δυνατότητες εναλλακτικών χρήσεων σε άλλους ινδονησιακούς λιμένες και πλωτές οδούς. Η χρησιμοποίηση των βυθοκόρων εκτός της Ινδονησίας πραγματοποιήθηκε προκειμένου να περιοριστούν οι περίοδοι παύσης των δραστηριοτήτων και να καλυφθεί ένα τμήμα των πάγιων εξόδων. Αυτό συνέβη αποκλειστικά στις περιόδους εκείνες κατά τη διάρκεια των οποίων τα πλοία δεν θα χρησιμοποιούνταν και επομένως πρόκειται για ένα μέτρο που αποσκοπεί να καταστήσει όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματική τη χρησιμοποίηση της αναπτυξιακής ενίσχυσης.

Δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι τα επιχειρήματα αυτά θα γίνονταν αποδεκτά, εάν αποδεικνύοταν ότι η χρήση του πλοίου εκτός της Ινδονησίας, τόσο όσον αφορά τη διάρκειά της όσο και την οικονομική της σημασία, αποτελούσε εξαιρετική περίπτωση και ήταν αποτέλεσμα εξελίξεων που δεν ενέπιπταν στη σφαίρα επιρροής της κυβέρνησης και ότι δεν ήταν προβλέψιμες όταν χορηγήθηκε η ενίσχυση. Από το 1994, το KK Aru II χρησιμοποιήθηκε εκτός Ινδονησίας για περισσότερο από 300 ημέρες. Μια τέτοια χρήση δεν θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί εξαιρετική. Επιπλέον, το πλοίο

[1] Επιστολή της Επιτροπής προς τα κράτη μέλη SG(89) D/311 και SG(97) D/4341.

[2] Συλλογή 1994, σ, I-4724, αιτιολογική σκέψη 21.

[3] Επιστολή SG(94) D/6533.

χρησιμοποιήθηκε για καθαρά εμπορικούς σκοπούς σε μια χώρα για την οποία δεν τίθεται θέμα χορήγησης αναπτυξιακής ενίσχυσης, και η χρησιμοποίησή του για την ανάπτυξη της εν λόγω χώρας. Εξάλλου, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η εντατική χρήση του πλοίου εκτός της Ινδονησίας οδήγησε σε σημαντικά χρηματοοικονομικά έσοδα που θα μπορούσαν να καταστήσουν την ενίσχυση περιττή. Επιπλέον, εάν η Επιτροπή γνώριζε τη στιγμή της κοινοποίησης ότι το πλοίο θα χρησιμοποιείτο για εμπορικούς σκοπούς στη Μαλαισία δεν θα ενέκρινε την ενίσχυση. Για όλους αυτούς τους λόγους, η Επιτροπή θεωρεί ότι η ενίσχυση είναι περιττή.

Η Γερμανία αναφέρει επίσης ότι τα πλοία διατέθηκαν στο πλαίσιο συμβάσεων υπεργολαβίας. Η Rukindo δεν μετείχε άμεσα σε διεθνείς προσκλήσεις υποβολής προσφορών και δεν ανταγωνιζόταν ποτέ άμεσα άλλες επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών βυθοκόρησης. Η Rukindo δεν έχει άμεση επιρροή στη διαμόρφωση τιμών του κύριου υποψηφίου που μετέχει στη διαδικασία πρόσκλησης υποβολής προσφορών. Η Γερμανική κυβέρνηση θα λάβει τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να καταστήσει σαφές στην Ινδονησία ότι η χρήση πλοίων στην αλλοδαπή δημιουργεί προβλήματα.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι βάσιμα, δεδομένου ότι η εμπορική χρήση του πλοίου σε μια χώρα που δεν είναι επιλέξιμη για αναπυξιακή ενίσχυση δεν είναι αποδεκτή, παρά το γεγονός ότι η Rukindo δεν μετείχε άμεσα σε αυτές τις δραστηριότητες. Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι η γερμανική κυβέρνηση δεν αμφισβητεί ότι τα πλοία τέθηκαν προς πώληση σε τιμή χαμηλότερη από εκείνη της αγοράς. Κατά συνέπεια, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η χρήση του πλοίου δεν δικαιολογεί τη χορήγηση αναπτυξιακής ενίσχυσης.

Για αυτούς τους λόγους, η Επιτροπή θεωρεί ότι η ενίσχυση που χορηγήθηκε για τη ναυπήγηση της βαθυκόρου KK Aru II από το ναυπηγείο Volkswerft Stralsund και για την πώλησή της στη Rukindo απετέλεσε αντικείμενο κατάχρησης. Επιπλέον δεν μπορεί να θεωρηθεί ως γνήσια αναπτυξιακή ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 7 της έβδομης οδηγίας. Η ενίσχυση νοθεύει ή απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά και επηρεάζει τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές στον τομέα της ναυπηγικής βιομηχανίας στο μέτρο που αντίκειται προς το κοινό συμφέρον κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ και ιδίως του άρθρου 4 παράγραφος 7 της οδηγίας σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Η ενίσχυση που χορηγήθηκε για τη ναυπήγηση της βυθοκόρου KK Aru II από το ναυπηγείο Volkswerft Stralsund και για την πώληση της στην Rukindo δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, δεδομένου ότι απετέλεσε αντικείμενο κατάχρησης που απορρέει από χρήση η οποία αντίκειται σε εκείνη που προβλέπεται από την έγκριση της Επιτροπής [επιστολή SG(94) D/6533]. Η ενίσχυση δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ως αναπτυξιακή ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 4 παράγραφος 7 της οδηγίας 90/684/ΕΟΚ.

Άρθρο 2

Η Γερμανία καταργεί την ενίσχυση που αναφέρεται στο άρθρο 1 και μεριμνά για την επιστροφή της. Η επιστροφή της ενίσχυσης πραγματοποιείται σύμφωνα με τις διαδικασίες και τις διατάξεις του γερμανικού δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των τόκων που αρχίζουν να υπολογίζονται από την ημερομηνία χορήγησης της ενίσχυσης βάσει του επιτοκίου αναφοράς που εφαρμόζεται στις περιφερειακές ενισχύσεις.

Άρθρο 3

Η Γερμανία θα ενημερώσει την Επιτροπή σχετικά εντός δύο μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης, σχετικά με τα μέτρα που έχει λάβει για να συμμορφωθεί προς αυτήν.

Άρθρο 4

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Βρυξέλλες, 25 Φεβρουαρίου 1998.

Για την Επιτροπή

Karel VAN MIERT

Μέλος της Επιτροπής